

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Tárgy

624.2

Szerző: *H. J.*Cím: **ROHAM a 31. támaszkodási pont ellen**

Hely:

Idő:

"1951"

Személy:

Helyszám:

Forrás:

*Magyar Nemzet
Budapest 1951 X/3*

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Újabb határidőket hoznak előre november 7-e tiszteletére a Boráros-téri hid nagyszerű építői

Száraz, szürke számok patognak a Duna barna habjai fölött száguldó csipős szélben. Derényi Miklós, a MÁVAG építészvezető mérnöke olvassa fel az újságírók előtt a Boráros-téri hid adatait...

Négy hét időbelőny

...Az Alkotmányunk tiszteletére dolgozóink vállalták, hogy a tervben előírt szeptember 8. helyett szeptember 1-re elérik a 7-es műszaki pontot, amely a Pest felé eső első mederpillér támaszkodási pontja. Ezt a felajánlásukat már aug. 25-re elvégezték. Augusztus 20-án pedig a következő felajánlást tették: a pesti parton lévő 6 műszaki támaszkodási pontot a tervben előirányzott október 27. helyett elérik október 13-ára. Felajánlásukat már szeptember 29-én teljesítették. A 7-es támaszkodási ponttól a 0 támaszkodási pontig beépítettek 470 tonna vasszerkezetet, 190 tonnányit pedig az első budai pillértől a budai oldalig. Ezévi teljesítményüket összegezve: beépítettek dolgozóink 2480 tonna vasszerkezetet, ami 155 folyóméter hidnak felel meg. Időelőnyünk szeptember 29-ig pontosan négy hét!

Még mielőtt beszélgetni kezdenénk a hid dolgozóival, Jeranek József tervfelbontó és versenyfelelős lép hozzánk:

— El ne feledjék megírni: 258. dolgozónk 202.530 forint Békekölesönt jegyzett, ez kb. 785 forintos átlag!

Nagy Laci bácsi és brigádja

— Ki jegyezte a legtöbb Békekölesönt a dolgozók közül?

— Ott intézkedik Nagy Laci bácsi, a Rákosi-brigád vezetője! — mutat föl a szürkékék magasba Jeranek József.

Hosszú falépcső vezet föl Laci bácsihoz.

— Havi fizetésem 1100 forint, a jegyzésem meg kerek 3000! — mondja. — Tervkölesönt még csak 600 forintot tudtam, az I. számú Békekölesönkor meg mindössze 1100-at. Most meg már futotta 3000-re is.

— És a brigádja mennyit jegyzett?

— Tizenkét tagunk van, a nevük mögött 15.500 forint áll a papíron; de ez még emelkedik, mert egyik tagunk ma szerelt le, aztán azonnal jegyzett 800 forintot. Látja ott a víz fölött azt a fiatal gyereket? Hát a Hutter Jóska, az átképzősünk, még az is 500 forintot írt alá!

Zongorát vettünk a nyáron

— Mire gondolt közben Laci bácsi, amíg aláírta?

— Hó, kérem, hogy mire?! Az egyik fiam, a Pista, az szerelő a Kismotor-gyárban: most vonul be katonának. A kisebb, a Laci, kereskedelmi iskolába jár, de ez csak „mellékfoglalkozása neki. — Rám hurogott. — Tudniillik, a kereskedelmi mellett zenét is tanul. Három év alatt kilencévi anyaggal végzett, most járja a zenegimnázium tizedik osztályát, magánúton. Zongoráznai meg hegedűlni tanul. Nyáron jön hozzám dolgozni. Két hónap alatt megkeres ezeröttszáz forintot. Idén nyáron vetünk neki zongorát. Én kerekítettem ki 700 forinttal...

— Honnan volt annyi pénze?

— Tudniillik: az augusztus 20-i munkaverseny során a mi Rákosi-brigádunk hétszer nyerte el a vándorzászlót, azán nálunk is maradt végképpen és kaptunk 700 forint munkajuttalmat is, hát abból teltett.

Közben hallgunk a Duna felett a szédítő magasságban;

átvágunk a húsz centi széles öszszekötő-gerendákon. Mikor átérünk, akkor csodákozom el.

— Laci bácsi, hát mért nincs aláállványozva a híd?!

— Ezt majd elmondja, aki kifundálta. Gyuri, te! — kiáltja oda Fa Györgyö, a híres Facsoport vezetője. — Mondd el, hogy csináltátok?!

Béke-műszak a hídon

— Egyszerű dolog. Hazánkban kevés a fa: takarékoskodnunk kell vele. Mi takarékoskodtunk. Felajánlottuk, hogy megspórolunk 5 százalék anyagot.

— Már 15 százaléknál tartanak — szól közbe vidáman Laci bácsi és a körme lapjával végigimítja csöpp bajuszkáját. — De lesz ez még több is, ugye, Gyuri?!

— Szóval... nem állványozzuk alá az egész hidat, nem is deszkázzuk le, csak éppen a főtartók mellett egyméterhúsz széles járdát ácsolunk.

— Jó, jó, de mit csinálnak akkor, ha a hídtest közepén kell majd dolgozniuk?

— Látja ezeket a vasgerendákat? Ezek a szelgerendák. No, hát, ezeket csúsztatjuk arrébb a főtartókra, közben meg átfektetünk egy pallót, arra nyugodtan ráállhat a szegecselő.

Mellettünk a szegecselők nevetve bólogatnak. — Derék fiúk ezek valahányan! Munkor Béke-műszakot tartottunk, tudja, mire végezték? A norma: 220—250 szög beverése, ők meg beverték 630 szöget!

Fúj a szél, de még nem megyünk le a hídról; minden szeghez, minden darabka vaslemezhez legendák tapadnak. Talán éppen ezeket a szegeket verte be a Vályon-brigád, amelynek „Legyőzhetetlen” lett a brigád-neve (nem is csodálom!), azon a híres Béke-őrségen! Talán éppen itt alattam születik meg egy újabb rekord...

Mellettem összeség a két hidász, aztán hozzámfordulnak. Nagy László kezdi.

— Írja meg, hogy a mi hidunkon 17 fehérnép is dolgozik, de azok között is a legkülönb a K. Szabó Ilonka! Ilonkaaa! Másson föl egy kicsit!

Olajos overallú, bekötött fejű fiatal teremtés kúszik föl macska ügyességgel a mélyből.

— No, mondja el, Ilonka, hogy került ide a fegyverneki gépállomásra! — biztatja Laci bácsi.

— Nyen munka nincs még egy a világon — mondja lelkesen Szabó Ilonka. — Legföljebb... megtervezni a hidat!

— halkul el a hangja. — Az igen! Az még komolyabb!

— Miért nem jelentkezik, ha ilyen nagy kedve volna hozzám?

— Ne féljen, jelenkezem is, csak kezdődjék meg! Csak hát még szédülök, ha...

Megfogom a karját, szószertint értettem a szavát. Nevelve hárfítja el.

— Nem itt, ó, ez! én már megszoktam. Úgy sétálok itt fönt a magasban, mint más ember a járdán! Attól szédülök, ha rá gondolok: micsoda hatalmas jövő nyílik meg előttem. Én — nagyon messziről értem el a Boráros-téri hidig. Turkevén születtem, ott nőttem fel, aztán Mátraházán egy üdülőben lettem alkalmazott. Csupa sztahanovista üdülő jött oda, kedvet kaptam én is a munkára. Megvan a kedvem, az erőm, az eszem hozzá, hogy tanuljak, meg komoly termelőmunkát végezsek: nem fogok életem végéig padlót súrolni! El is mentem Kuncsorbára, onnan meg

Fegyverekre traktoristának. Aztán eljöttem hát ide a hídra dolgozni!

— Nem fél? Nem nehéz, aszszony lé ére...

— Ez?! Nagyszerű munka! El nem cserélném senkivel a vésőmet vagy a szegecselőkalapácsot!

December 31. helyett november 7.

Nagy László folytatja:

— Mink már előre nézünk a jövőbe! November 7-e tiszteletére új műszaki pontot rohamozunk meg a br. gáddal, a 31. támaszkodási pontot! A tervben csak december 31-e szerepel határidőként, de mi megpróbáljuk november 7-re elérni! Ha a hengerdék nem hagynak bennünket cserben, és tudom, hogy nem hagynak, akkor elérjük a 31-es pontot. Harmincegy esztendeje dolgozom ebben a szakmában, de még sohasem éreztem ekkora örömet, ha dolgozom, mint mostanában. Segítenek a mérnökeink: újítással a parton összeszereljük a főtartókat;

Jankovich András, az «Ady Endre» úszódaru kapitánya a legénységével meg egyszerre beemel az ötven tonna teherbírású darujával, ha kell, 53 tonnás, 40 méter hosszú főtartókat is! Megcsináljuk november 7-re, mert ha nem lett volna november 7-e, fiam nem zongorázhatna esténként és én nem építhetném a százötvenedik hidamat!

H. J.